

2014. december 7. Advent 2. vasárnapja

Mk 1,1-8 Készítsétek elő az Úr útját!”

A mai ember számára talán nagyon furcsának tűnik Keresztelő János alakja. Nem illik bele világunkba a teveszőr-ruhás, sáskával táplálkozó, bozontos próféta. Mondandója azonban világos: utat készíteni jött az Úr előtt! A konkrét helyzetben, ott Palesztinában ez Jézusra vonatkozott, az ő előhírnöke volt.

A mi adventünk, a mai „úrjövét” azonban másnak tűnik. Valóban szükség van útkészítésre? Az Isten nem tud közvetlenül megszólítani minket, nincs mindig közel hozzánk? Vannak akadályok, melyek útját állják közeledésének?

Akárhogyan is van, idei adventi készületünk egyik alapgondolata lehet az, hogy útkészítőknél kell lennünk.

Az útkészítés elsősorban saját magamra vonatkozik: hogyan teszek meg én mindent, hogy ne akadályozzam az Úrral való találkozást. S ebben Keresztelő János alakja gondolatébresztő lehet: Ő hosszú éveken át magányosan élt a pusztában, készülve lélekben küldetésére. Nekünk is nagy szükségünk van arra, hogy életünk zajos, sodró forgatagából, erőnek erejével is kiszálljunk, csendet teremtsünk, elvonuljunk. Így hallhatjuk meg jobban Isten szavát, érezhetjük meg jelenlétét. De a Keresztelő aszkézist sugárzó ruházata, magával mit sem törődő étrendje is példaértékű lehet: az étkezésben, ruházódásban való visszafogottság, önmagam fegyelmezése és edzése, a lemondani tudás mind-mind olyan tulajdonságok, melyek segíthetnek abban, hogy ne elsősorban a magam igényeinek kielégítése körül forogjak, hanem felkészüljek a szükséges áldozatok vállalására, testileg, lelkileg egyaránt. Erőt ad ahhoz, hogy legyőzzem kényelemre hajló magamat, s minden dolgomban egy célra rendezett legyek, mint Keresztelő János: útkészítő! Mert bizonyos értelemben ez mindannyiunk élethivatása!

S itt eljutottunk a másik vonatkozáshoz: az útkészítés azt is jelenti, hogy valószínűleg nem prófétaként, utcai prédikátorként, de életünk szinte minden mozzanatában egyengethetjük az utat embertársaink és Istenünk között. Számomra ennek igen megkapó példája a közös imádság. Sokszor tapasztaltam már, hogy testvére(i)m imája szinte „létra” volt számomra az istenkapcsolat átélésében. De amikor meghallgatjuk mások gondját, bánatát, amikor vigasztalunk vagy jó tanácsot adunk, a Lélek szólhat belőlünk. Ha önzetlenül segítünk a bajbajutottaknak, Isten jóságából mutathatunk meg valamit, ami felnyithatja felebarátom szemét, s befogadóvá teheti. Így épülhet, terjedhet napról napra Isten országa általunk is. Tudatosítsuk magunkban ezt az útkészítői hivatást!

Még egy tulajdonsága van a Keresztelőnek, ami követésre méltó: ez pedig a mélységes alázat. Rabszolgához hasonlítja magát, hisz a saruszij megoldása, a saru odakészítése az ő feladatuk volt. Számomra ez azt jelenti: tudom, hogy hol a helyem. Ha sikerül az útkészítésben eredményesnek lennem, ha érzem küldetésem nagyságát, tudom, hogy nem én vagyok a fontos, hanem az, akire rá szeretnék mutatni, aki közel akar lenni mindnyájunkhoz.

Segítsem mindnyájunkat az idei adventben az Úr egyre jobb útkészítőivé válnunk önmagunk és mások felé!

Csiky Lajcsi